

Gymnázium J.A. Raymana, Mudroňova 20, Prešov 081 93

Čo je to šťastie?
Školská slohová práca
(Úvaha)

Meno a priezvisko: Zuzana Mihaliková

Trieda: 1.C

Školský rok: 2012/2013

Čo je to šťastie? Koľkokrát som si už túto prostú otázku položila. Avšak na túto otázku sa mi ťažko hľadajú slová a nikto z nás na ňu nevie odpovedať. Čo to je? Je to stav duše alebo telesnej pohody? Dá sa šťastie merať? Mám ho aj ja? Sadne si na koho chce? Prečo máme niektorí šťastie a prečo sa niektorým lepí smola na päty? Čo je to vlastne šťastie? Sú to veľmi diskutabilné otázky. Isto je to niečo veľkolepé, niečo silné a hlavne niečo, čo má u každého z nás inú podobu. Ak sa na to opýtate niektorých ľudí odpovedajú vám, že šťastie neexistuje, no ja si myslím, ja viem, že sa mýlia!

Pri slove šťastie si každý z nás predstaví niečo absolútne iné, niečo rozličné. O šťastí sa nedá veľa písať, rozprávať či čítať, lebo šťastie sa nedá opísať vetami ani slovami. Myslím, že sa dá ukázať skutkami a tým, čo a s akým nadšením robíme. Podľa mňa je šťastie ako puzzle - zložené z milióna maličkých kúskov, ktoré do seba kúsok po kúsku zapadajú. Je ako keby zložené z milióna maličkostí a z toho sa rodí šťastie. Avšak je to predovšetkým neopísateľný vnútorný pocit s ktorým sa určite každý z nás raz vo svojom živote stretne, iba každý v inej podobe. Šťastie je teoreticky to najdôležitejšie v živote. Byť šťastný a iných robiť šťastných - to je úlohou človeka. Ale ako túto úlohu zvládnuť, to sa nevie. Podarí sa to tým, čo majú šťastie! A zas a znova som sa dostala k tomu slovu, ktoré ani neviem presne rozlúštiť. Šťastie určite nenájdeme len tak niekde pohodené pri ceste, či pred domom. Niektorí ľudia spravia pre to svoje šťastie maximum aj to, čo občas nie je potrebné, no niektorí sú trpezliví a čakajú, kým to šťastie len tak niekde stretnú alebo sa na nich samo prílepí. Pre mňa je šťastie niečo abstraktné, niečo nehmotné, niečo, čo chcem vo svojom živote nájsť a užiť si to. Tak sa usilujem, dávam príležitosť všetkému, čo ma stretne, každému, čo ma stretne. Čo ak to je moje šťastie? Nikdy neviem. A čo ja viem, možno som to svoje šťastie už aj našla, len si to nejakou nevedomou, nejakou nepripúšťam. V mojich predstavách má šťastie podobu splnených prianí, nádejí či ideálov. Ale nemá vždy len takú podobu. Najkrajšie je ak má podobu zdravej rodiny, nezlomných kamarátskych vzťahov či dokonca mojej životnej lásky. Pre niekoho je zasa šťastie stav spokojnosti so životom, blaho, ktoré pociťuje ako radosť, spokojnosť či povznesenie. Pre iných je to zasa splnenie ideálu, tajných snov či očakávaní. V súčasnosti sa však za ľudí, ktorí majú to ich takzvané šťastie považujú hlavne takí, ktorí majú veľa peňazí a veľkú moc. Avšak niektorí si myslíme, že sú šťastní, no mýlime sa. Pretože podľa mňa sa šťastie nedá kúpiť alebo darovať. Myslím, že veľa ľudí sa snaží stále pátrať po tom svojom osobnom šťastí no občas sa len s nemou tvárou prizieram nato ako to svoje šťastie zbytočne hľadajú. Ved' niekedy je predsa len lepšie byť trpezlivý a počkať na to šťastie. Ono si nás nájde aj samo. Pred ním neutečieme ani sa neschováme. Ved' raz ho určite každý z nás pocíti a možno sa aj dotkne toho svojho šťastia a budú to pre neho tie najkrajšie hodiny, dni, týždne,

mesiace či ba aj roky. Možno si to neuvedomujeme ale šťastie je tu pre každého z nás a nikoho len tak neobíde. Na nikoho nezabudne.

A tak si osobne myslím, že šťastie je ako motýľ. Priletí na každého z nás, každého z nás opelí, na niektorých sa zdrží kratšie na niektorých dlhšie. Nikto nevie kedy je tu a kedy zasa nie. Tak si treba užívať každú minútu, každú sekundu nášho nepoznaného šťastia.